

hændte, og ikke saaledes som nu aldeles paa det Uvisse.

Den Mangel, som jeg tillod mig at nævne, skal jeg nu omtale. Jeg troede, at man ved en saadan Forhøielse af Sagerne tillige kunde ønske, at der var givet visse mere betryggende Garantier med Hensyn til Domstolenes Indretning end de, der i dette Dieblik havees. Jeg skal villig indrømme, at efter den Forhaabning vi have, om at faae en stor Forandring i vor Retsvæsen, kunde man ikke tænke sig, at der i en saadan Lov som denne skulde fremkomme Forslag til vidtgaaende Omorganisat-ion. Imidlertid troer jeg, at man gjerne kunde optage enkelte Punkter i en saadan, og jeg har en Støtte for denne min Mening i det Lovudkast, der igaar blev behandlet heri Thinget, angaaende den vestindiske Landsoverret, idet der deri ikke blot indeholdes Lønningsbestemmelser, men tillige visse organisatoriske Bestemmelser for Retten.

Der er, saavidt jeg veed, for Dieblikket ikke bestemt nogen anden Aldersgrændse end det 25de Aar; men idet forekommer mig, at denne Aldersgrændse er noget lav, naar man seer hen til, at denne Ret har en saa overordentlig Myndighed over Borgernes Bøjskæd. Det forekommer mig, at man der ligesaa vel som i visse politiske Institutioner kunde tage en anden Aldersgrændse, der forudsættes at være den, der begrundes Formodning om større Bestindighed; jeg sigter herved til Landsthingsvalgenes Aldersgrændse. Fremdeles er det jo vel i Instruxen for Høiesteret bestemt, at en Mand, der udnævnes til Høiesterets-Åsessor, skal i nogle Aar have været Medlem af en Overret eller anden Ret; men det forekommer mig dog ikke at være betryggende nok, at en saadan Mand har været Underdommer. Det forekommer mig, at han ikke blot maatte have bestyret et Dommerembede, men at man virkelig bør indskrænke det til, at han skal have været Medlem af en Overret, idet der dog altid maatte vindes en Døvelse i at behandle Sagerne, fra en videre Syns-

spjære, end dette vilde have været Tilfældet for en Underdommer. Endelig har der, saavidt jeg veed, ogsaa dannet sig den Praxis, at juridiske Profesorer kunne blive Høiesterets-Åsessorer. Forsaavidt dette skal vedblive, troer jeg, at der maatte sættes en Grændse for den Tid, i hvilken de skulle have beklædt et saadant Embede, og at dette Tidsrum maatte være noget større end det, hvori en Mand skal have været Medlem af en Overret for at maatte blive Høiesterets-Åsessor. Det er nogle Bestemmelser af denne Art, som jeg troede vilde have været gavnlige og betryggende med Hensyn til Domstolenes Indretning, og hvis der havde været saadanne, vilde jeg for mit Vedkommende have været mere villig til at gaae ind paa Lønningsafsatser, som i det Hele forekomme mig noget rundelinge.

Der er et Hensyn, som iøvrigt altid paa-trænger sig, naar man seer Lønningslove, og man er besjelet af det Ønske at give Statens Tjenere et rundeligt passende Vederlag, og det er Hensynet til, hvorledes dette kan forenes med Besparelse. Her frembyder sig iglen det Spørgsmaal: kan Embedsmændenes Antal ikke indskrænkes. Nu er der jo 12 Åsessorer og en Justitiarius, men dette forekommer mig at være et noget rundeligt Antal, da der, saavidt jeg veed, heller ikke fordres, at flere end 9 Medlemmer skulle være tilstede i Høiesteret for at affige Dom. Forsaavidt man frygter for at lade dette Antal synke noget, kunde man jo ved visse Leiligheder, især i vigtige Sager, tilkalde nogle af de mange extraordinaire Åsessorer, som havees i Høiesteret. Iøvrigt for nærværende Dieblik at bringe Noget i Forslag, er alligevel en betænkelig Sag, isærdeleshed for mig, der ikke kan være inde i det Indre af en saadan Rets hele Gang, og saalænge vi ikke have et folkeligt Element paa de tidligere Stadier af vor hele Retspleie, maa man maaffee finde sig i et noget større Antal Embedsmænd i Høiesteret end absolut nødvendigt.

For Dieblikket skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.